

Bilo je prvo decembrsko jutro, ko sta Zala in Edi z radovednostjo opazovala sneg, ki je pokril celotno vas. "Poglej, kako je vse belo!" je navdušeno vzkliknil Edi. "Pravi zimski čas! To pomeni, da se bližajo Miklavž, Božič, Dedek Mraz in seveda novo leto," je dodala Zala z velikimi očmi.

Tisti dan sta se odpravila v vas, kjer sta opazila, da ljudje hitijo s pripravami. Pred trgovino sta zagledala skupino otrok, ki so se pogovarjali, da morajo skrbno očistiti čevlje. "Zakaj pa se pogovarjajo o čevljih?" se je vprašal Edi. Mama, ki je stala blizu, je pojasnila: "Danes ponoči prihaja Miklavž. Otroci pripravljajo čevlje, da bodo v njih dobili darila – jabolka, orehe in morda tudi kakšne sladkarije." Zali so se zasvetile oči: "Miklavž je res nekaj posebnega!" Zvečer sta Zala in Edi doma zložila svoje čiste čevlje pred vrata in se veselila, kaj bo Miklavž prinesel. Naslednje jutro sta se zbudila in s sijajem v očeh odhitela k vratom. Ob čevljih je bilo polno sladkih dobrot in orehov. "Poglej, Edi! Koliko lepih stvari!" je navdušeno vzkliknila Zala. "Res je, Miklavž je resnično čaroben," je odvrnil Edi.

Naslednji teden sta Zala in Edi skupaj z družino doma postavljala božično drevo. Zala je previdno obesila prvi okrask na najvišjo vejo. "Poglej, Edi, smrečica že kar sije!" Edi je pristavil, da ne smejo pozabiti na zasnježeno vasico, ki jo vsako leto postavljata z očetom. "Tako si bomo lažje predstavljali, kako je v čarobni vasici, medtem ko bomo mi na toplem," je dodal. Mama jima je medtem pomagala postaviti tudi adventni venček s štirimi svečkami. "Vsako adventno nedeljo bomo prižgali eno, da bomo vedeli, da je božič vse bližje," je rekla.

V teh dneh sta Zala in Edi tudi pomagala peči piškotke. Kuhinja je dišala po cimetu in vaniliji, njune roke pa so bile polne moke. "Te piškote bomo podarili našim prijateljem in sosedom," je rekla mama. "Tako bomo širili božično veselje naprej!"

Ko je prišel 26. december, dan samostojnosti in enotnosti, sta Zala in Edi skupaj z družino odšla na prireditev v mestni park. "Danes praznujemo dan, ko je Slovenija izrazila željo, da bi postala samostojna država," jima je pojasnil oče. Edi je ponosno dvignil zastavo, ki jo je sam narisal, in Zala je prikimala: "Kako lepo, da lahko praznujemo našo državo!" Na prireditvi so peli pesmi, igrali narodno glasbo, in nekateri otroci so nastopali s plesnimi točkami.

Ko se je bližal konec leta, sta Zala in Edi nestrpno pričakovala Dedka Mraza. "Ali misliš, da bo res prišel tudi letos?" je zaskrbljeno vprašala Zala. "Seveda bo! Dedek Mraz nikoli ne pozabi na otroke," jo je pomiril Edi. Na Silvestrovo sta se prebudila sredi noči, ko sta zaslišala rahel zvok sani. Po stopnicah sta stekla do okna in uzrla starega gospoda z belo brado, ki je v spremstvu Sneguljčice odlagal darila pod smrečico. "Vidiš, Zala, res je prišel!" je navdušeno zašepetal Edi. Zala je komaj verjela svojim očem. Dedek Mraz je bil videti natanko tako, kot so jima ga opisovali stari starši - v dolgem plašču, s kučmo na glavi in nasmeškom, ki je grel srca.

Ob polnoči sta skupaj z družino gledala ognjemet in vsi so si zaželeli: "Srečno novo leto! Naj bo polno veselja, zdravja in čudovitih trenutkov." Zala je dodala: "In naj Dedek Mraz vsako leto pride!" Vsi so se zasmeli, saj so vedeli, da bo veseli december ostal čas čarovnije, veselja in skupnih trenutkov za vse. Zala in Edi sta nato zaspala v dnevni sobi, zavita v odeje, z občutkom varnosti in ljubezni. "To je bil res čaroben december," je zašepetala Zala, preden je zaprla oči. Edi je prikimal in se nasmehnil. Sanjala sta o snežinkah, toplih pečicah, polnih piškotov, in radostnih srečanjih z vsemi, ki jih imata rada.

